

MARTA ALÒS || VIURE PER VEURE

PSC: l'hora de la veritat

Durant el mes de gener de 1977, en un moment de la trobada informal celebrada entre el futur president del primer govern democràtic espanyol després del franquisme, Adolfo Suárez, i el líder socialista, Josep Pallach, Suárez va deixar anar a Pallach: "Estoy informado al día y sé que tiene usted un partido que será muy importante en Catalunya." Certament, el dirigent socialista de Reagrupament va saber posar els ingredients imprescindibles per formar el moll de l'os d'un Partit Socialista de Catalunya que, tot i continuar articuladament estatalment, esdevingués marcadament autònom i sobirà. Tanmateix, la seva mort sobtada va posar en evidència la feblesa política dels que el seguien i la seva obra es va començar a esmicolar quan tot just començava a néixer. Tot i que una munió de gent que també havia begut de les fonts socialdemòcrates europees i de l'esperit catalanista, com era el cas de Joan Reventós o Raimon Obiols, van seguir impulsant el projecte, la gota malaia dels que perseguïen la unitat amb el PSOE va anar fent forat. Dat i debatut, i després de més de trenta-tres anys de recorregut, es pot afirmar que aquell nou PSC d'en Pallach, creat al voltant d'una figu-

Ara, perduts en la immensa mar blava de la desorientació més absoluta, s'escolten veus de naufragats

ra potentíssima, no té res a veure amb l'actual que, i sóc conscient que només repeteixo una evidència, ha derivat en una pura i dura sucursal del PSOE a Catalunya. Ara, perduts en la immensa mar blava de la desorientació més absoluta, s'escolten veus de naufragats, com la de l'encara en funcions conseller d'Educació, Ernest Maragall, reclamant allò que ells mateixos ja poden fer sense que calgui la benedicció de ningú: un grup propi al Congrés de Madrid. D'altres com el conseller d'Economia en funcions, el rebotat Antoni Castells, ja s'ha afanyat a comparar el PSC actual amb l'enfonsament del *Titanic*. I tot plegat, per acabar-ho d'embolicar, amb una alternativa damunt de la taula de lideratge al capdavant del socialisme català que fa feredat: la ministra Carme Chacón, l'ànima d'aquell article, signat conjuntament amb Felipe González i publicat tot just després de saber-se la sentència del Constitucional contra l'Estatut, que posava l'accent i la prioritat en Espanya i no en Catalunya. Qui hi ha actualment al PSC que només vulgui ser del PSC i no PSC-PSOE? Només cal veure el que voten de manera disciplinada i obedient els 25 diputats del PSC al Congrés de Madrid i n'obtidreu la resposta.